Krótka historia Cesarstwa, tom II

Krótka Historia
Cesarstwa
Tom II

spisał
Stronach k'Thojj III,
cesarski historyk

W tomie pierwszym niniejszej publikacji opisano pokrótce żywoty pierwszych ośmiu władców z dynastii Septimów, na wielkim Tiberze począwszy, a na jego praprapraprapraprasiostrzenicy Kintyrze II skończywszy. Zdradziecki mord tej ostatniej w niewoli wielu badaczy uznaje za koniec 'czystej krwi' Septimów - a wszyscy są zgodni co do tego, że wydarzenie to było ogromnie ważne.

Morderca Kintyry zasiadł na tronie, przyjmując tytuł Uriela Septima III - uwydatniając nazwisko, do którego tak naprawdę nie miał prawa, gdyż jego ojcem był niejaki Mantiarco. Z czasem Uriel III utracił bezprawnie zagarnięty tron, a jego zbrodnie zostały ujawnione, jednak od jego rządów datuje się tradycja przyjmowania przez wszystkich kolejnych władców nazwiska Septim jako symbolu prawowitości ich władzy.

Wojna o Czerwony Diament (taki właśnie symbol widnieje na herbie rodu Septimów) toczyła się przez sześć lat pomiędzy żyjącymi dziećmi Pelagiusa II - Potemą, Cephorusem i Magnusem, wspomaganymi przez ich własne potomstwo. Potema oczywiście popierała pretensje do tronu swojego syna, Uriela III, zapewniając mu tym samym silną bazę w Skyrim i północnym Morrowind (należy jednak zwrócić uwagę, że ta frakcja straciła dzięki wysiłkom pozostałych pretendentów kontrolę nad Wysoką Skałą). Pozostałe prowincje (czyli Hammerfell, Wyspa Summerset, Puszcza Valen, Elsweyr i Czarne Mokradła) przechodziły z jednego obozu do drugiego, najczęściej jednak wspierając Cephorusa i Magnusa.

W roku 3E127 Uriel III poniósł sromotną klęskę pod Ichidag w Hammerfell i trafił do niewoli swojego wuja, Cephorusa. Podczas transportu na proces do Cesarskiego Miasta wóz, którym przewożono uzurpatora został otoczony przez żądną pomsty tłuszczę i

spalony wraz z pasażerem. Cephorus kontynuował jednak podróż i za zgodą wszystkich zainteresowanych stron koronował się na Cesarza Tamriel.

Rządy nowego władcy nie przyniosły jego państwu pokoju - aż dziesięć lat zajęło temu niezwykle inteligentnemu i spokojnemu mężowi (który na szczęście dla Tamriel okazał się również wielkim wojownikiem) pokonanie swojej siostry, Potemy. Tak zwana Wilcza Królowa Samotni zginęła podczas oblężenia swojej stolicy w roku 137, ale Cephorus przeżył ją jedynie o trzy lata. Ciągłe wojny nie pozwoliły mu postarać się o dziedzica, więc następcą tronu został jego brat, czwarte dziecko Pelagiusa II.

W chwili koronacji Magnus był już w podeszłym wieku, a dużą część pozostałych mu lat strawił na rozprawianie się ze zdrajcami z czasów Wojny o Czerwony Diament. Legendy głoszą, że jego syn, Pelagius III, zdobył tron w wyniku ojcobójstwa, wydaje się to jednak mało prawdopodobne - chociażby z powodu jego nader rzadkich wizyt w stolicy Cesarstwa.

Pelagius III zwany był również Szalonym - wkrótce po jego koronacji w 145 roku trzeciej ery zaczęto dostrzegać jego dziwne zachowanie. Często zawstydzał dygnitarzy i obrażał swoich wasali, a pewnego razu postanowił zakończyć cesarski bal próbą (nieudaną) powieszenia się. Jego żona, cierpiąca z powodu wybryków Cesarza, została w pewien sposób nagrodzona regenturą gdy on sam został skierowany na kolejne kuracje lecznicze i psychiatryczne. Zmarł w roku 3E153 w wieku zaledwie trzydziestu czterech lat.

Regentka Tamriel została po śmierci Cesarza jego następczynią, przybierając imię Katariah I. Część badaczy nie upatrujących końca 'czystej krwi' dynastii Septimów w śmierci Kintyry II utożsamia go właśnie z objęciem tronu przez tę mroczną elfkę, jednak jej obrońcy wskazują, że pomimo braku jej związków krwi z Tiberem, jej syn był także dzieckiem Pelagiusa III, a tym samym linia krwi Septimów nie została przerwana. Wbrew częstym nieprawdziwym opiniom i interpretacjom o podłożu rasistowskim, czterdziestosześcioletnie rządy Katariah były jednymi z najlepszych w całej historii Tamriel. Cesarzowa nie przepadała za swoją stolicą, podróżowała więc po całym imperium na skalę nieznaną od czasów Tibera, co pozwoliło jej na naprawienie wielu szkód wyrządzonych przez wojny i zdrady poprzednich władców. Lud Tamriel gorąco pokochał swoją władczynię - czego nie można niestety powiedzieć o arystokracji Tamriel. Śmierć Katariah była zaskoczeniem dla niemal wszystkich - nastąpiła w jakiejś zupełnie przypadkowej potyczce na Czarnych Mokradłach i do dziś stanowi przedmiot niezliczonych opracowań z gatunku spiskowej teorii dziejów i fikcji politycznych...

Prawdziwą rewelacją było jednak odkrycie przez mędrca Montaliusa odsuniętej od władzy linii rodu Septimów i jej udziału w całej sprawie.

Tron po matce objął Cassynder, pół-elf starzejący się niczym Breton, w chwili objęcia tronu osobnik nieco już podstarzały i chorowity (wcześniej przekazał władzę nad swoim królestwem Wayrest przyrodniemu bratu Urielowi, właśnie z powodu złego stanu zdrowia). Nie chciał tej władzy, ale był ostatnim żyjącym potomkiem krwi Septimów. Jego rządy nie potrwały długo i po dwóch latach dołączył do przodków. Nikogo to nie zaskoczyło.

Kolejnym władcą został Uriel Lariat, przyrodni brat Cassyndra, syn Katariah I i jej drugiego małżonka, Gallivere'a Lariata. Według prawa był Septimem - Cassynder przyjął go w poczet rodu po przekazaniu mu władzy nad Wayrest, jednak dla Rady i ludu Tamriel był tylko bękartem elfiej władczyni. Czterdziestotrzyletnie rządy Uriela IV oznaczały powrót do niepokojów, jakie udało się zażegnać jego matce, gdyż nie posiadał on ani jej dynamizmu, ani uroku.

Szczegóły jego historii czytelnik znajdzie w trzecim tomie niniejszego opracowania.

Krótka historia Cesarstwa, tom II

FormId	skyrim.esm:01ACBA
Owning plugin	skyrim.esm
Local FormId	01ACBA
Editor ID	Book1CheapBriefHistoryoftheEmpirev2
Inventory image	(none)
Menu art	HighPolyBasicBook01
Value (gold)	2
Type	Book or tome
Weight	1
Can be taken	Yes
Teaches	(none)
Inventory description	(none)
Keywords	VendorItemBook
Locations	1238
Leveled lists	12
Scripts	0

© Bethesda Softworks LLC and the authors of the mods in the load order.
Exported and generated with SkyrimSourceExporter.